

Interview met Paul Koek, lid van het Comité van Aanbeveling van Hospice Amandi in oprichting.

Paul Koek (1954) studeerde slagwerk aan het Koninklijk Conservatorium Den Haag en is vanaf 2005 artistiek leider van muziektheaterensemble De Veenfabriek te Leiden. In 2010 richtte hij samen met Paul Slangen T.I.M.E. (This Is Music-theater Education) op; de nieuwe master muziektheater aan het Koninklijk Conservatorium, gelieerd aan de Veenfabriek.

‘Paul Koek werkt meestal vanuit een leidend thema of idee, in samenwerking met kunstenaars en wetenschappers. Hij staat erom bekend over de grenzen van de muziek of theater als discipline heen te kijken. Het werken op locatie en de grote muzikaliteit in de voorstellingen zijn belangrijke elementen eromheen’ (uit Wikipedia) .

Paul Koek woont met zijn vrouw Marike aan de Galgekade. Zij hebben vier kinderen die het huis al uit zijn. Er is vanuit het huis en erf aan alle kanten een mooi uitzicht, zowel op de Braassemermeer als op de kavels en sloten van de polder rondom. ‘s Morgens als het nog heerlijk stil is fiets ik erheen voor het interview.

Vanaf juni 2015 is Paul lid van het Comité van Aanbeveling van Hospice Amandi. We hebben aan de huiskamertafel een mooi gesprek over het fenomeen hospice en de motivatie om dit te willen aanbevelen.

1. Waarom heb je JA gezegd op de uitnodiging van Amandi om plaats te nemen in het Comité van Aanbeveling?

Daar hoefde ik niet over na te denken Als ik op deze bescheiden manier iets kan bijdragen aan een dergelijk initiatief dan doe ik dat. Alles wat in het kader van meer menselijkheid wordt gedaan moeten we op handen dragen. Heel goed.

2. Waarom zou u het verblijf in het hospice aanraden?

Dat antwoord is iets ingewikkelder. Ik denk dat het hospice voor de naaste een zeer intensieve taak verlicht. Als iemand gaat sterven is dat een heel belangrijk moment in het leven. Ik heb meegemaakt dat de verzorgenden bijna geen tijd hebben om het geleefde leven door te nemen. Het laatste stukje wordt liefdevoller als die tijd en ruimte er wel is.

Soms kan een zieke tegen een ‘vreemde’ opener zijn, dieper het gesprek ingaan. En dat is mooi. Ik denk dat een mens bestaat uit een heleboel

verschillende 'ikjes' Op het einde komen al die ikjes samen, wordt één ik. Daar moet ruimte en tijd voor zijn.

De dood wordt vaak zo verstopt, nu komt er een hopelijk een ruimte waarvan het helder is dat er waardig afscheid kan worden genomen van het leven, door de naaste en de ernstig zieke.

3. *Heeft u persoonlijk of vanuit uw functie ervaring met een hospice?*

Ja. Toen mijn moeder ging sterven had ze veel pijn en wilde ze niet thuis blijven, wilde haar gezin dat lijden besparen. Ze kwam in een antroposofisch ziekenhuis en dat was een heel fijne plaats. Haar bed keek uit op het bos. Ze had een vaste broeder naast haar bed zitten waar ze veel mee praatte, en ze kwam tot een heel mooie 'verdieping'. Ze werd gedragen door de mensen om zich heen, het leek wel of ze de pijn ook minder voelde.

Ook bij een zeer goede vriendin maakte ik de laatste fase van de zorg mee. Dat waren de terminale thuisvrijwilligers. Haar man, die al een tijd voor zijn steeds zieker wordende vrouw zorgde, kon die verzorgende rol niet aan. Na inzet van de palliatieve zorgvrijwilligers kon hij weer gewoon zijn rol als partner nemen en hij en zijn vrouw kwamen weer heel dicht bij elkaar, kregen de ruimte om samen alles te bespreken.

Het is in alle culturen zo dat mensen bij elkaar komen als het einde nadert. Soms wordt gedanst, soms gebeden, en er wordt ook vaak veel gelachen. Humor hoort er ook als vanzelfsprekend bij.

4. *Heeft u een motto, een uitspraak die wat u betreft de bestaansreden/ oprichting van een hospice weergeeft?*

Liefdevol sterven is misschien ook wel opnieuw liefdevol geboren worden. Je ziel wordt compleet en geeft liefdevolle energie.

5. *Heeft u nog iets toe te voegen, wilt u nog iets erover kwijt?*

Ik ben blij met het initiatief, ik hoop dat de ziektekostenverzekering hieraan meewerkt. En ik hoop dat het in deze gemeente voor elkaar komt. Het hoort denk ik zeker thuis in een welvarende gemeente als de onze.